

РЕШЕНИЕ

№ 766

гр. София, 10.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 04.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7760** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.15б и сл.ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма]-гр.С. срещу Ревизионен акт №Р-22221718002658-091-001/10.01.2019 година,потвърден с Решение №653/15.04.2019 година на Директор на Дирекция“ ОДОП“ в частта на установения резултат по ЗДДС за месец 10.2017 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт.Твърди се,че същият е издаден при съществено нарушение на съдопроизводствените правила в посока необсъждане на всички събрани в хода на производството доказателства, не събиране на относми доказателства.Посочва се още, че при издаването на РА са допуснати нарушения на материалния закон, като изобщо не е отчетено обстоятелството, че лицето е получател по доставката. Наред с това, се сочи че е нарушен и принципът на неутралност на ДДС. Искане се отмяна на ревизионния акт и да бъде признато право на данъчен кредит по фактурите.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК,се представлява от адвокат Д.,редовно упълномощен ,който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр.С.,редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Ж. Н.,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед №1669/18.05.2019 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място] Д. М. е назначена за държавен служител на длъжността-Старши инспектор по приходите при ТД на НАП- С. считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед №1243/18.05.2009 година на Изпълнителен директор на НАП-гр. С. А. В. Ц. е назначен на длъжността-Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С. считано от 01.06.2009 година.

Със Заповед № 478.1/29.04.2013 година на Директор ТД на НАП- С. М. Й. С. е преназначена на длъжността Началник сектор“Ревизии“ при ТД на НАП- С., считано от 01.05.2013 година.

Със Заповед №711/18.06.2015 година на Директор ТД на НАП-С. С. М. М. е преназначена на длъжността главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С., считано от 01.07.2015 година.

Със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 година Директор ТД на НАП- С. наредил функциите на компетентен орган по чл.12,ал.2,т.1 от ДОПК считано от 01.06.2017 година да се изпълняват от поименно изброени служители измежду които и М. Й. С. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“.

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221718002658-020-001/08.05.2018 година М. Й. С. на длъжност-Началник сектор“Ревизии“възложила извършването на ревизия на [фирма], определила състава на ревизиращия екип-С. М. М. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и А. В. Ц. на длъжност-Главен инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове и по периоди-ДДС за периода 01.10.2017 година-30.11.2017 година, срока в който следва да завърши ревизията – до три месеца,считано от датата на връчване на заповедта за възлагане .

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 21.05.2018 година.

Със Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221718002658-020-002/20.08..2018 година,органът възложил ревизията- М. Й. С. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ определила нов срок за завършване на ревизията до 21.09.2018 година.

Заповедта за изменение на ЗВР е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 14.09.2018 година.

С нова Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия №Р-22221718002658-020-003/21.09.2018 година органът,възложил ревизията М. Й. С. определила нов срок за завършване на ревизията до 19.10.2018 година.

Новата заповед за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя. Заповедта е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 09.10.2018 година.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия №Р-22221718002658-020-004/10.10.2018 година органът,възложил ревизията-М. Й. С. на длъжност-Началник сектор“Ревизии“разширила състава на ревизиращия екип,като включила и М. Д. М. на длъжност старши инспектор по приходите и посочила същия краен срок за завършване на ревизията до 19.10.2018 година.

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на дата 11.10.2018 година.

На 13.11.2018 година органите по приходите,включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № Р-22221718002658-092-001,с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирувания данъчен субект по ЗДДС за периода от 01.10.2017 година до 30.11.2017 година.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 13.11.2018 година.

На 26.11.2018 година,ревизируваният данъчен субект депозирал молба до ревизиращия екип,с който поискал срокът за представяне на възражение срещу съставения ревизионен доклад да бъде продължен с още един месец.

С Уведомление № Р-22221718002658- РУС-001/28.11.2018 година, Ръководителят на ревизията-С. М. продължила срока за подаване на възражение срещу съставения ревизионен доклад до 27.12.2018 година .

Уведомлението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 29.11.2018 година.

На 10.01.2019 година, М. Й. С. на длъжност-Началник сектор“ Ревизии“и С. М. М. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания Ревизионен акт № Р-22221718002658-091-001, с който установили задълженията на ревизирувания данъчен субект по видове и по периоди , подробно посочени в него.

Ревизионният акт е връчен на електронния адрес на жалбоподателя.

На 06.02.2019 година,дружеството жалбоподател депозирало жалба срещу издадения Ревизионен акт до Директор на Дирекция „ОДОП“.

Жалбата е постъпила в Дирекция“ ОДОП“ на дата 14.02.2019 година .

С Решение №653/15.04.2019 година Директор на Дирекция“ОДОП“отменил обжалвания ревизионен акт в оспорената част на установения резултат по ДДС за данъчен период месец 11.2017 година и потвърдил обжалвания ревизионен акт в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчен период месец 10.2017 година.

Решението е връчено на 19.04.2019 година на електронния адрес на жалбоподателя.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства, описани в 2 брой папки приложения.

Назначена е,изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача,а разпитан в съдебно заседание,експертът заявява, че поддържа заключението.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 от ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма,спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №Р-22221718002658-091-001/10.01.2019 година е

издаден от компетентни органи-това е М. Й. С. на длъжност Началник сектор“Ревизии“-орган,възложил ревизията и С. М. М. на длъжност- главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява,че лицето М. Й. С. е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към датата на издаване на ЗВР и към датата на издаване на Ревизионния акт и е определен за орган,който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрична Заповед на Директор ТД на НАП- С. от 07.06.2017 година.Не се спори,че лицето С. М. М. е заемала длъжността-Главен инспектор по приходите, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока. Наред с това от доказателствата по делото е видно,че лицата, включени в състава на ревизиращия екип А. В. Ц. също е заемал длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП и лицето М. Д. М. е заемала длъжността– Старши инспектор по приходите.

Настоящият съдебен състав намира,че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година-органът,възложил ревизията и органът по приходите,определен за ръководител на ревизията. Безспорно тази промяна в органите, които могат да издават ревизионен акт ,водят и до промяна в самия ред за издаване на акта, както и до промяна в самата процедура по издаване на РА. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства.Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК. В конкретния случай, ревизионното производство е първо, образувано е на дата 08.05.2018 година с издаване на първата ЗВР от 08.05.2018 година,след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК.

Наред с това, в ТР № 5/2016 година по Тълкувателно дело № 10/2016 година на Общото събрание на ВАС, е посочено, че“Според чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Чл. 118, ал. 2 ДОПК разпорежда, че ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите. Според последната разпоредба това са служителите, заемащи длъжност „държавен експерт по приходите”, „държавен инспектор по приходите”, „главен експерт по приходите”, „старши експерт по приходите”, „експерт по приходите”, „главен инспектор по приходите”, „старши инспектор по приходите” и „инспектор по приходите”. Чл. 119, ал. 2 ДОПК (действаща редакция ДВ, бр. 82/2012 г., в сила от 01.01.2013 г.) разпорежда, че ревизионният акт се издава от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Предишната редакция на текста (в сила до 01.01.2013 г.) предвижда органът възложил ревизията, да определи със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Нормата на чл. 119 ДОПК урежда конкретната процедура по издаването на ревизионния акт. Разликата в двете редакции

на чл. 119, ал. 2 ДОПК – тази от първоначалното приемане на кодекса до 31.12.2012 г. и сега действащата от 01.01.2013 г. е в това, че при старата редакция определянето на конкретния орган, компетентен да издаде ревизионния акт, се случва в края на процедурата, а според сега действащата редакция това се определя в самото начало. И при предишната, и при сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, органът по приходите възложил ревизията, определя издателя на ревизионния акт. За да е налице валидно издаден ревизионен акт в общата хипотеза на чл. 119, ал. 2 ДОПК, последният следва да е издаден от две лица : 1. от орган по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагането на ревизията и 2. от органа, имащ качеството на „възложил ревизията”, определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция. Нормата на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК не поставя изискване каква длъжност следва да заема определения от териториалния директор орган по приходите. Единственото условие е това лице да притежава качеството „орган по приходите”. Кой са органи по приходите е дефинирано в разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 - 4 ЗНАП, в това число и лицата по т. 3 – директори на дирекции, началници на отдели и сектори – най-честият кръг от служители, определяни от териториалния директор за лица по чл. 112, ал. 2 ДОПК. Тълкуването на разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК води до извода, че нормата на чл. 118, ал. 2 дефинира какво представлява ревизионният акт и кой го издава по принцип, докато разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК урежда конкретната процедура по издаване на ревизионния акт. Нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК е свързана със старата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, когато ревизионният акт се издава еднолично, поради което тя не е съобразена с изменението на разпоредбата в сила от 01.01.2013 г. По отменената вече редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, издателят на акта е едноличен орган, като това не е органът възложил ревизията, и той следва да е в кръга на лицата, посочени в чл. 118, ал. 2 ДОПК. След изменението на чл. 119, ал. 2 ДОПК от 01.01.2013 г. ревизионният акт се издава съвместно от два органа – единият е органът възложил ревизията, а другият е ръководителят на ревизията. Изменението на разпоредбата касае както органа издател на акта, така и начина на определяне на издателя на акта: по отменената редакция с нарочна заповед, а по сега действащата редакция единият е определен по силата на закона и заповедта на териториалния директор - чл. 112, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК, а вторият от първия орган въз основа на заповедта за възлагане на ревизия – чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК.

Следователно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК, в редакцията след 01.01.2013 г., определя качествата на лицата, които са компетентни да издадат ревизионния акт и при проверка за действителността на акта следва да се установи дали тези качества са налице. Не намира опора в закона тезата, че разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК следва да се прилагат кумулативно. Нормата на чл. 119, ал. 2 ДОПК в предишната си редакция (в сила до 01.01.2013 г.) не посочва изрично какви длъжности следва да заемат органите по приходите, които следва да издадат ревизионния акт. Нормата единствено поставя условие този орган да бъде посочен от този, чиято е компетентността по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК за възлагане на ревизия. След като в сега действащата разпоредба на чл. 119, ал. 2 ДОПК императивно са посочени лицата, които издават ревизионния акт, като липсва изрично оправомощаване на органа по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК (липсва изискване за издаване на заповед за определяне на компетентен орган 3.), то не е необходима и конкретизацията

на длъжностното качество на органите, каквато конкретизация се прави от нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК. Ако има такава конкретизация, то тя се отнася единствено и само по отношение на лицата от ревизиращия екип, определени със заповедта по чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК, но не и по отношение на лицето възложило ревизията, за което има единствено изискване да е орган по приходите по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗНАП. Сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК няма по- тясно приложно поле от предишната редакция. Поради това не може да бъде изграден извод, че и двамата съставители на ревизионния акт следва да са в кръга на лицата, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Според действалата до 01.01.2013 г. Редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, ревизионният акт се издава само от едно лице, за чието оправомощаване се издава нарочна заповед, докато според сегашната редакция ревизионният акт се издава от две лица, едното от които е лицето възложило ревизията, а другото е лицето, което е било ръководител на екипа. Включването в кръга на тези лица на лицето възложило ревизията води до извод, че целта на изменението на закона е да се обезпечи участието на контролния орган, възлагащ ревизията, в крайния акт, с която приключва производството, за да се оптимизира качеството на процеса. Приетото изменение на чл. 119, ал. 2 ДОПК не стеснява приложното поле на разпоредбата. Разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК се намират в един и същ нормативен акт – ДОПК. Следователно те са равни по степен императивни норми, определящи компетентните лица да издават ревизионни актове. Под „досегашен ред“ следва разбира издаването на ревизионни актове по висящи производства да продължи съобразно изискванията на чл. 118, ал. 2 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК в редакцията до 01.01.2013 г. С нормата на § 35, ал. 1 от ПЗР на ЗИДДОПК – ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., ясно е изразена волята на законодателя след 01.01.2013 г. ревизионните актове по новообразуваните производства да бъдат издавани от органите, определени по действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Поради това не може да се твърди, че нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК въвежда ограничение по отношение на органите, издаващи ревизионния акт по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не по силата на заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това не намира подкрепа в закона тезата, че този орган има само процесуална компетентност да издаде акта, а да няма материална такава“.

Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, Заповеди за изменение, РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/ заглавието е изменено- преди Закон за електронния документ и електронния подпис/ (Изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 910/2014".(2) (Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, РД и РА, съгласно ЗЕДЕП, чл. 3, ДВ. бр. 34 от 6 Април 2001 година- Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено.) Писмената форма

се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. Съгласно чл.4 от ЗЕДЕП, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕП (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.) Електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на [чл. 16.](#)) Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай, [ЗВР](#), РД, както и РА, са създадени като електронни документи по смисъла на [чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП](#), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са изпратени като електронни съобщения и връчени на ревизираното дружество по реда на [чл. 30, ал. 6 ДОПК](#) и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в [чл. 184, ал. 1 ГПК](#), приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание [§ 2 ДР ДОПК](#), тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на [чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП](#) електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал. 3 и ал. 4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1, според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ /частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на [чл. 193 ГПК](#) и в този случай съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не. По делото са представени Удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, със съдържанието по [чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП](#), обосновава извод за това, че [ЗВР](#), РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на [чл. 13 ЗЕДЕП](#) е въведена фикция за саморъчен подпис.

От така представените заверени преписи на хартиен носител, се установява, че актът, издаден като електронен документ е подписан с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията – М. Й. С.-Началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" на ТД на НАП- С. и на ръководителя на ревизията – С. М. М., както и А. В. Ц. и М. Д. М. при ТД на НАП – С. са притежавали квалифициран електронен

подпис. За да е валидно подписан съгласно [чл. 120, ал. 1, т. 8 ДОПК](#) в случаите, когато е издаден като електронен документ, ревизионният акт следва да е подписан с квалифициран електронен подпис на органите по [чл. 119, ал. 2 ДОПК](#), така че по силата на законовата фикция в [чл. 13, ал. 4 във връзка с ал. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис /ЗЕДЕП/](#), електронните подписи да имат значението на саморъчни подписи. В конкретния случай, от доказателствата по делото е безспорно установено, че не само РА, но и ЗВР и РД са създадени като електронни документи и са подписани от лица, които притежават квалифициран електронен подпис.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл. 120, ал. 1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органите по приходите, които са го издали. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт, подписан от тримата органи по приходите, които са участвали в състава на ревизиращия екип.

Това е така, защото в ТР №5 /22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

„Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт. В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на [чл. 160, ал. 2 ДОПК](#), но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА. Ревизионният доклад е подписан от двамата органи по приходите, включени в състава на ревизиращия екип, а дори и да не е подписан от всички участващи в ревизията органи по приходите, то това не може да обуслови нищожност на издадения ревизионен акт, защото пак в същото Тълкувателно решение е изрично е посочено, че съгласно чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК изискването за подписване на ревизионния доклад от неговите съставители е задължителен реквизит на ревизионния доклад от външна страна, т.е. част от нормативно установените изискванията за форма на ревизионния доклад. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, която предвижда, че ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт, не дерогира систематично предхождащата я норма на чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК, включваща сред задължителните реквизити на ревизионния акт наличието на мотиви за издаването му. И двете разпоредби са част от чл. 120 ДОПК, озаглавен „Съдържание на ревизионния акт“, а това сочи, че ревизионният доклад също е част от

нормативно изискуемото се съдържание на ревизионния акт. При наличие на порок в законоустановената форма, изразяващ се в липса на мотиви, опорочаването също не е толкова съществено, че да се приравни с пълна липса на форма, а оттам и на волеизявление, поради което отново не мотивира извод за нищожност на издадения ревизионен акт. Горното обосновава заключението, че не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили“.

Всички актове и съобщения са връчени на електронния адрес на жалбоподателя. Съгласно чл. 30, ал. 6 от ДОПК електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на запис в информационната система. В [ДОПК в частност в разпоредбата на чл. 113, чл. 117 и чл. 120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса- аргумент от разпоредбата на чл. 33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административна наказателна отговорност, за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита, и по никакъв начин не може да се говори за нищожен ревизионен акт.

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуално-правните разпоредби и най-вече на нормата на чл. 114 от ДОПК. Ревизионното производство е първо, като с първата ЗВР от 08.05.2018 година е определен тримесечен срок за завършване на ревизията, но поради недостатъчност на срока, органът, възложил ревизията определил нов срок за завършването, като удължаването е с два месеца. Ревизионното производство е приключило по реда и в сроковете, предвидени в ДОПК, като удължаването е извършено в съответствие с нормата на чл. 114 от ДОПК. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство органите по приходите са събрали относимите доказателства. Наред с това, дори и да не събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебното производство. Доказателствената тежест за установяване на положителен факт, какъвто е наличието на реално осъществена доставка, пада само и единствено върху жалбоподателя, защото той от този положителен факт черпи изгодни за себе си правни последици. Липсата на доставка е отрицателен факт и органите по приходите нямат задължение да го доказват.

При издаване на РА са спазени материално правните разпоредби на ЗДДС **За данъчен период месец 10.2017 година доставчикът [фирма] е издала в**

оплза на жалбоподателя 16 данъчни фактури ,подрооно посочени в РД, РА по номер дата данъчна основа с общ размер на последната 118 930 лева и ДДС В ОБЩ РАЗМЕР НА 23786 лева с предмет стоки- зъбна помпа,акумулатори, компресор въздушен, лагери, гуми , двигателно масло, бризент за камион и други.

В хода на ревизионното производство от страна на жалбоподателя също не са представени никакви доказателства,удоверяващи извършването на доставките. В хода на ревизионното производство,този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция,като искането за представяне на доказателства е връчено по реда на чл.32 от ДОПК.Неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя,че ненамирането на адреса за кореспонденция на доставчика,не води до извод,че не е налице реално осъществена доставка,защото [Законът за счетоводството,както и ЗДДС](#) и свързаните с него нормативни актове по прилагането му изискват от търговските субекти да документират по съответен начин извършваната от тях стопанска дейност.Това от своя страна означава,че при извършването на насрещна проверка на доставчик в рамките на данъчната ревизия,той следва да представи всички документи, удостоверяващи извършената от него стопанска дейност.Не намирането на адрес на представител на доставчика,респективно не представяне на поисканите по реда на [ДОПК](#) документи поражда възможността органът по приходите да приеме,че те не съществуват и да преценява само събраните в производството доказателства - [чл. 37, ал. 4 от ДОПК](#), какъвто е и процесният случай и непредставянето на никакви доказателства за реалността на доставките,както и за счетоводното им отразяване води до извод,че доставките не се реални. Нещо повече- в хода на ревизионното производство единственото,което жалбоподателят е представил е заверено копие на фактурите и хронологичен опис,като в искането за представяне на доказателства органите по приходите са поискали представяне на доказателства,обосноваващи реалността на доставката. Вместо да представи относими доказателства, управителят на ревизионния данъчен субект е депозирал писмени обяснения,в които посочил,че няма как да контролира доставчиците и е представил само и единствено заверено копие на данъчните фактури. И в хода на съдебното производство въпреки указанията на съда, дадени с определението за насрочване, че в тежест на жалбоподателя е да установи, че има право на данъчен кредит по всички фактури/положителен факт, то той не представи никакви относими доказателства, съпътстващи доставката и сочещи, че тези доставки са реално осъществени от този доставчик. Нито от доставчика, нито от жалбоподателя се представиха съпътстващи доказателства за доставките- какви са по вид и марка стоките, които са посочени във фактурите,кога и къде са доставени,кой е осъществил транспортирането, кога е станало това с какъв транспорт е осъществен превозът- с транспорт на жалбоподателя или с транспорт на доставчика,доставчикът къде е съхранявал тези стоки/ като в хода на ревизията е установено , че доставчикът не е имал нито собствен ,нито нает склад, в който да държи стоките, няма и доказателства и дали въпросните стоки са доставени именно в склада на жалбоподателя. Няма и доказателства как са индивидуализирани стоките по вид,марка,количество,кой е извършил индивидуализацията,как е определена цената на стоките и на доставките,липсват доказателства за каквито и да било търговски взаимоотношения между доставчика и жалбоподателя, кои лица от доставчика са участвали при извършаване на доставките, колко на брой са,кога са извършили доставките / като и самите фактури не отговарят на изискването за натурално и стойностно изражение на стопанската операция, откъде са закупени тези стоки,как са осчетоводени от страна на доставчика,какви са по вид и количество, кога и как са доставени и до кое място на жалбоподателя. Няма доказателства този доставчик с какъв трудов

потенциал е разполагал, с какъв материален ресурс, позволяващ му да осъществи доставките, няма доказателства за произхода на стоките, необходими за извършване на доставките, няма и доказателства за наети лица на трудов или граждански договор и няма доказателства за наличие на ДМА и други активи, както и транспортни средства, позволяващи на този доставчик да осъществи доставките.

Следва да бъде посочено, че според трайно установената практика на ВАС е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това и причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния ѝ аспект е необходимо съгласие между страните за пораждаване на договорения резултат, то при доставката по смисъла, вложен от законодателя в ЗДДС – чл. 6, ал.1, респ. чл. 9, ал.1 ЗДДС не е достатъчно съгласието на страните по доставката, а нейното реално осъществяване – предаване на стоката или извършването на услугата.

Фактът, че жалбоподателят надлежно е осчетоводил издадените фактури в счетоводството си със съответно взети стопански операции не е и не може да бъде доказателство за реалност на доставката, защото счетоводното отразяване на доставките представлява законово въздигнато задължение на регистрирани по ЗДДС лица да водят счетоводство. Вярно е, че според заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че разплащането по фактурите е в брой, съгласно представени фискални бонове от ЕКАФП. По данни от счетоводството на [фирма] стоките по процесните фактури са отразени като материален актив предназначен за последваща реализация /счетоводна сметка 304“Стоки“/. Към сметката е организирана аналитична отчетност по видове стоки с количество, единична цена и стойност/ л.78-82, том 2/. Основанието за съставяне на счетоводните кореспонденции са първичните счетоводни документи отговарящи на изискванията на чл.7 от Закон за счетоводството и чл.114 от ЗДДС. Въз основа на първичните счетоводни документи в счетоводството на жалбоподателя са съставени вторични счетоводни документи и регистри в които сделките и събитията са отразени текущо по ред съответстващ на извършването им, според тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, чрез правилно съставени счетоводни кореспонденции. По данни от регистър на сметка 501“Каса в лева“, [фирма] е осчетоводил извършено плащане в брой към доставчика [фирма] по кредита на сметка 501. По фактурите издадени от доставчик [фирма] е осъществено плащане в брой, за което са налични фискални бонове от ЕКАФП. Плащането е извършено в периода на издаване на процесните фактури м.10.2017г. За периода 01.10.2017г.- 31.10.2017г. [фирма] не е осчетоводил и признал приходи от продажби и не е начислявал ДДС. : За ревизирия период от 01.10.2017г. до 30.11.2017г. от [фирма] има декларирано Уведомление от работодател по чл.62 от КТ за едно лице на длъжност „организатор“ с код по НКПД 33433007, като отново не е ясно кой е натоварил стоките, кога е станало това, няма доказателства с кое транспортно средство са доставени стоките и кога..

Според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според [чл. 86 от ЗДДС](#). Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена, /респективно е прехвърлена собствеността на стоката-чл.25, ал.1 от ЗДДС. Нещо повече дори, следва да бъде посочено, че съгласно чл.8 от ЗДДС услуга по смисъла на този закон е всичко, което има стойност и е различно от

стока, от парите в обращение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство, според чл.9 от ЗДДС, доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Съгласно [Член 6, параграф 1 от Шеста директива](#) 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006, доставка на услуги "означава всяка сделка, която не е доставка на стоки по смисъла на [член 5](#)".

Представянето на данъчни фактури не може да доведе до извод, че нещо реално е доставено от този доставчик. Това е така, защото фактурата като първичен счетоводен документ отразява възникнало преди нейното издаване данъчен събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици. И при новия и при отменения ЗДДС въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение за да възникне правото на данъчен кредит за получателя по доставката да ползва право на данъчен кредит. Такава е практиката на СЕО - не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. Наред с това, предмет на доставките е услуги-доставка на услуги/ извършване на СМР и доставка на офис обзавеждане. Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#) данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена. Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят представи доказателства за реалното извършване на доставките, кои лица са извършили доставките, липсват доказателства на коя дата, кое лице или лица от доставчика са натоварили стоките, как са транспортирани до обекта, твърдял за собственост на жалбоподателя, с какъв транспорт, кога е станало това/ при съобразяване. Не е ясно как при липсата на какъвто и да е персонал, активи, машини, съоръжения и оборудване, както и транспортни средства доставчикът е осъществил тези доставки. Нещо повече дори, част от фактурите на са включени от доставчика в Дневника за продажби за съответния период/ месец 03.2016 година/, но дори и да бяха включени, то самото включване в СД за съответните данъчни периоди не е и не може да бъде доказателство за реално осъществена доставка, защото то включването в СД представлява изпълнение на законовото въздигнато задължение на регистриран по ЗДДС данъчен субект да спазва нормите на ЗДДС.

Следва да бъде отбелязано още, че "съставянето на документи (фактура и акт - образец 19), които не отразяват реални стопански операции е указание за участие на самото ревизирано лице в данъчна измама и злоупотреба с право по смисъла на практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС). Константна е практиката на СЕС, че не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от даден стопански субект да действа добросъвестно и да вземе всички мерки, които могат разумно да се изискват от него, за да се увери, че осъществяваната от него стопанска операция не го довежда до участие в данъчна измама /съображение по т. 48 от решение № С-273/11 на СЕС/. В изпълнение на легитимната по Директива 2006/112/ЕО цел за борба срещу данъчните измами, правните субекти не могат с измамна цел да се позовават на правото на Съюза и от друга страна - административните и съдебни органи следва да откажат правото на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба /т. 37 от решение на СЕС по дело С-285/11/. Това е така, както когато самото ДЗЛ извършва данъчна измама (в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги и за извършване на независима икономическа дейност), както и когато ДЗЛ е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на стоките или услугите участва в сделка, която е част от данъчна измама, извършена от някой от доставчиците

по веригата /т. 38 и т. 39 от решение на СЕС по дело С-285/11 и т. 27 от решение на СЕС от 13.02.2014 г. по дело № С-18/13/. Именно националната юрисдикция е тази, която трябва да установи, дали доставките са реално осъществени /т. 31 от решение на СЕС по дело С-285/11/, да откаже да признае право на приспадане, когато въз основа на обективни данни установи, че се прави позоваване с измамна цел. Изискването за знание се отнася за случаите, когато сделката е част от измама с ДДС, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре или надолу по веригата /решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11, [фирма], точка 40/. Съставянето на фактури или декларации с невярно съдържание, както и всяко друго манипулиране на доказателства, се счита за част от данъчна измама, в която участва самото ДЗЛ (решение от 07.12.2010 г. по дело С-285/09, т. 48 и т. 49), поради което не е необходимо доказването на субективния елемент“. В конкретния случай са фактурирани доставки- доставка на стоки, които изобщо не са изпълнени от страните, т.е. за пълна липса на доставка - данъчна измама, в която участва самото ревизирано лице и по тази причина не е необходимо установяване на знание у "получателя" за участието му в привидната сделка, тъй като липсата на доставка произтича от собствените му действия. **Поради липса на реална доставка на конкретно/ в случая неиндивидуализирани стоки е неприложимо тълкуването, дадено от СЕС в т. 31 и т. 32 от Решение от 13.02.2014 г. по дело С-18/13 [фирма]- необходимост от доказване на знание у получателя“. В този смисъл е РЕШЕНИЕ № 8800 ОТ 17.07.2015 Г. ПО АДМ. Д. № 11440/2014 Г., I ОТД. НА ВАС.**

Всичко това сочи на законосъобразно отказано право на данъчен кредит на жалбоподателя от страна на органите по приходите и ревизираният данъчен субект не можа да обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка по тези фактури, издадени от този доставчик, при което съвсем законосъобразно е отказано право на данъчен кредит по тези процесни фактури. За да възникне правото на данъчен кредит съгласно [чл. 68 и сл. от ЗДДС, то следва да бъдат изпълнени визираните в нормата на члр.68 и 69 от ЗДДС предпоставки и най-вече да е доказано наличието на реално осъществени доставки на стоки и услуги по смисъла на \[чл. 6\]\(#\) и \[чл. 9 от ЗДДС\]\(#\). По силата на чл.68,ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока, юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25,ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16. По силата на чл.6,ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката, а съгласно чл.9,ал.1 от ЗДДС доставка на услуга е извършване на услуги. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, а при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и основание за включване на данъка в СД. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70,ал.5 от ЗДДС е налице, когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е](#)

начислило и посочило в СД, няма право на данъчен кредит и го дължи. На тази плоскост, законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури и са включили начисления без основание ДДС като дължим от страна на жалбоподателя.

В този смисъл е и тълкуването на чл. чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, дадено в практиката на СЕС. Съгласно т. 33 от Решение на Съда на ЕС по дело C-285/11 правото на приспадане по принцип не може да се откаже, ако се установи, че доставките са реално осъществени и предметът им е използван впоследствие в извършваната от данъчно задълженото лице облагаема дейност. По силата на т. 31 и т. 32 от цитираното решение, преценката за наличие на условията за възникване на правото на данъчен кредит се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. Данъчно задълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност. С оглед на това, съвсем законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от този доставчик в общ размер на 23786 лева.

Законосъобразно е начислена лихва в размер на 614,52 лева по отношение на включени кредитни известия през месец 10.2017 година във връзка с развалени доставки с Б. Инвест“Е. от месец 07.2017 година, като в хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили насрещна проверка на [фирма] при която управителят на това дружество – Т. А. е посочила, че на са издавали фактури на [фирма], не са имали и нямат никакви взаимоотношения с тази фирма, като законосъобразно органите по приходите са приели, че при неправомерно ползване право на данъчен кредит се дължи лихва в посочения размер. Съгласно [чл. 115, ал. 1 от ЗДДС](#), при изменение на данъчната основа на доставката или при разваляне на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. Ал. 3 на [чл. 115](#) гласи, че при увеличение на данъчната основа се издава дебитно известие, а при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки - кредитно известие. Според [чл. 115, ал. 2 от ЗДДС](#), кредитното известие следва да се издаде не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство по ал. 1. Издаването на кредитно известие е предвидено от законодателя за регулиране на законосъобразно развили се отношения, при които счетоводното отразяване отговаря на реално извършените стопански операции, но в един последващ момент същите се обезсилват от датата на възникването им. По силата на [чл. 115, ал. 4 от ЗДДС](#), който гласи, че освен реквизитите по чл. 114, известието към фактурата задължително следва да съдържа номера и дата на фактурата, към която е издадено известието и основанийето за издаването му. Предвид обстоятелството, че жалбоподателят не е изпълнил вмененото му задължение по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС да отрази полученото от него кредитно известие в Дневника за покупки за данъчния период, през който е издадено - в случая през месец 07.2017 година, а е сторил това по-късно през месец 10.2017 година, органите по приходите законосъобразно са начислили лихва за забава на основание чл. 175 от ДОПК в размер на 614,52 лева. Жалбоподателят по никакъв начин не обори извода на органа по приходите за надлежно спазване на визираното в нормата на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС задължение, което именно е в негова тежест.

Законосъобразно органите по приходите са установили задължения за месец 10.2017 година в размер на 22 538 лева и лихва в размер на 3256,48 лева / общо задълженията по ревизионния акт за месец 10.2017 година са в 25 794,48 лева.

Що се касае до наведените доводи в жалбата по отношение на извършени доставки от жалбоподателя към [фирма], то настоящата съдебна инстанция намира, че не следва да обсъжда тези доводи в жалбата, тъй като извършените доставки са през месец 11.2017 година и извършената корекция на ДДС от страна на органите по приходите е именно през месец 11.2017 година, но ревизионният акт в тази част за месец 11.2017 година е отменен с решението на Директор на Дирекция "ОДОП" и жалбоподателят обжалва ревизионния акт само в потвърдената част.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника по жалбата следва да бъде присъдено юрисиконсултско възнаграждение на основание чл.161, ал.2 от ДОПК, изчислено по реда на чл.8, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения в размер на 1304 лева. Това е така, защото съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 ДОПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма]-гр.С. срещу Ревизионен акт №Р-22221718002658-091-001/10.01.2019 година, потвърден с Решение №653/15.04.2019 година на Директор на Дирекция "ОДОП" в частта на установения резултат по ЗДДС за месец 10.2017 година - отказано право на данъчен кредит по 16 броя фактури, издадени от [фирма] в общ размер на 23 786 лева и определен резултат за периода - дължим ДДС в размер на 22 538 лева и лихва в размер на 3256,48 лева / общо задълженията по ревизионния акт за месец 10.2017 година са 25 794,48 лева.

ОСЪЖДА [фирма]-ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ "ОДОП" ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. СУМАТА ОТ 1304 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160, ал.6 ДОПК, вр. с чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

